

rechter», zei ze in zich zelve, «die daar met de groote pruik».

De rechter, moet je weten, was de Koning en daar hij op de pruik zijn kroon droeg (kijk maar naar de plaat tegenover het titelblad, als je wilt weten, hoe hij dat deed), scheen hij heelemaal niet op zijn gemak. Zeer zeker stond het hem niet goed.

«En dat is de bank der gezworenen», dacht Alice, «en die twaalf schepsels» (ze moest wel zeggen «schepsels», omdat sommige onder hen viervoetige dieren, andere vogels waren) zijn, naar ik vermoed, de gezworenen». Ze zei dit laatste woord twee of drie maal in zich zelve en wel met zekeren trots, want ze meende en met recht, dat slechts zeer weinig meisjes van haar leeftijd er de beteekenis van zouden weten.

De twaalf gezworenen zaten allen druk op leien te schrijven. «Wat voeren ze uit?» fluisterde Alice den Griffioen toe. «Ze kunnen toch niets te schrijven hebben vóór het proces is begonnen».

«Ze schrijven hun namen op», fluisterde de Griffioen, «omdat ze bang zijn, dat ze die vergeten zullen vóór het proces is afgelopen».

«Domme schepsels!» begon Alice op luiden,

verontwaardigden toon, doch
want het Witte Konijn rie
zaal!» en de Koning zette
wie er sprak.

Alice kon heel gemakke
zwoeren «domme scheps
en ze kon zelfs waarneme
wist, hoe hij «domme» m
dit woord overschreef van
«Daar zal me wat moois
het proces is afgelopen!»

Een der gezworenen ha
Dit kon Alice natuurlijk
achter hem te komen en
schoon, om hem den griff
dit zoo snel, dat de arme
Kees de Hagedis) totaal
eigendom gebleven kon
naar gezocht te hebben,
verder schrijven met zijn
veel, daar het geen spore

«Heraut, lees de acte v
zei de Koning.

Hierop gaf het Witte K
trompet, ontrolde het per

